

(1942 -)

BİRCAN ÇELİK

1942'de Fethiye'de dünyaya geldi. Emekli öğretmen olan Bircan Çelik, Aydın'da Risale-i Nur hizmetlerinin sevilen simalarındandır. Isparta İmam-Hatip Okulu'ndaki öğrencilik yıllarında gördüğü Bediüzzaman Hazretleri'ni bir kere de ziyaret etme bahtiyarlığına ermiştir.

Kendisiyle devamlı görüşmemize rağmen mütevazı kişiliğinden dolayı hatıralarını yazmak istemedi. Hâlbuki Nur Üstad'ı görenlerin azaldığı bir dönemdeyiz.

Biz istisnasız olarak bütün bu Ağabey'lerin hatıralarının tespit edilip, gelen nesillere aktarılmasını arzu ediyoruz.

Bazen bir tek kelamla da olsa, Hz. Üstad'ın Tarihçe-i Hayatına ışık tutacağını ümit ediyoruz. Elhamdülillah Allah'ın izniyle sonunda muvaffak olduk ve Bircan Çelik Ağabey hatıralarını yazarak adresimize gönderdi.

ÜSTAD'I HER GÜN GÖRÜYORDUK

Aziz Kardeşim Ömer Bey,

Muhtelif zamanlardaki karşı koyulmaz ısrarlarınız neticesinde kısaca hatıralarımı yazıyorum.

1942 yılında Fethiye'ye bağlı Kayadibi Köyü'nde doğdum. İlkokulu memleketimde bitirdikten sonra, iki sene müddetince kışları üç-dört ay kadar Kur'an kurslarına gittim. Kur'an Kursu'nda iken hocamız, itimat ettiği bir kişi ile yaptığı sohbetlerinde zaman zaman bir büyükten, bir veliden bahsedirdi. Fakat onların da tam bilgileri yoktu. Biz okuduğumuz caminin avlusunda onlara kulak misafiri olmaya çalışırdık.

1956-1957 öğretim yılında Isparta İmam Hatip Lisesi'ne kaydoldum. Zamanla etrafımızı görüp tanımaya başladık. Okulumuzda Zekeriya Kitapçı isminde bir Ağabey'imiz vardı.

Okulumuzun bahçesinde, mescidinde sıkı sık buluşurduk, bize ağabeylik yapardı. Öğretmen-öğrenci herkesin dikkatini çekerdi. Meğer o zamanlarda Ankara Davası (1958) olmuş, Üstad'ımızın yanındaki Ağabey'ler hapishaneye girmişler. Zekeriya Ağabey de Üstad'ın yanında kalmış.

Zekeriya Kitapçı Ağabey bize devamlı Üstad'tan bahsedirdi. Bir ara küçük risalelerden birkaç kitap getirdi bana. Bunlar teksirle basılmış, karton kapaklı, büyük ebatlı kitaplardı. Başlangıçta tam anlayamadım.

Fakat benim ısrarla okumamı telkin ediyordu. Allah kabul etsin, bu şekilde Risale-i Nur'u tanıyıp okumaya başlamıştım.

Isparta'da öğrenci iken üç dört arkadaşla beraber, bir ev, daha doğrusu bir oda tutmuştuk. Burası Üstad'ın evinin yolu üstündeydi. Ağabey'lerimizin kolları arasında eve girip çıkarken Üstad'ı devamlı görüyorduk.

Gerek yolda iken, gerekse araba içindeyken Üstad bizleri gördüğünde, iki elini başına götürüp selamlardı. Böylece O'na karşı kalbi muhabbetimiz ve ilgimiz artarak devam ediyordu.

KOMÜNİZMİN BEL KIRILMIŞTIR, ARTIK DOĞRULAMAZ

O dönemde Vanlı Fahreddin Uğur Ağabey, yedek subay olarak Isparta'ya gelmişti. Bekâr olduğu için boş zamanlarımızda bizimle birlikte oluyordu. Bir gün konuşurken Üstad Hazretleri'ni ziyaret

etmeye karar verdik. Ve beraberce Üstad'ımızı ziyaret ettik. On sekiz yaşında bulunduğum dönemde yaptığımız bu ziyaret Üstad'ımızın vefat senesi olan 1960 yılı idi.

Üstad'ımızın evinin bulunduğu sokakta devamlı surette polisler beklerdi. Biz bir fırsatta Üstad'ın kapısını çaldık ve içeri girdik. Kabul edilmiştik, huzurlarına girdik. Üstad'ımız karyolada uzanıyordu. Baş tarafına yakın ben, yanımda ise Fahreddin Ağabey diz çöküp oturduk. O dönemde Risale-i Nur'u nispeten geç tanıdığım için Üstad'ımızı çok iyi tanı mıyordum. Ziyaretimiz sırasında etrafıma ve Üstad'ımızın yüzüne dikkatlice bakmaya başladım. Herhalde çocuk diye beni ikaz etmedi. İyi ki etmemiş. Şimdi hayalimde, hala o mübarek sima nakşolmuş duruyor. Üstad'ımızın sesi çıkmıyordu. Bize Zekeriya Kitapçı Ağabey yardımcı oluyordu. Biraz geçince sesi açıldı. Zekeriya Ağabey de odasına geçti.

Üstad'ımız bize adımızı ve nereli olduğumuzu sordu. Risale-i Nur'u okumamızı tavsiye etti. Elinde o zaman ne olduğunu anlayamadığım, fakat sonradan kulunç tahtası olduğunu öğrendiğim bir tahtası vardı. Üstad bir ara yukarıdan aşağıya bir kavis çizerek, "Komünizmin beli kırılmıştır, artık doğrulamaz." dedi. Daha fazlasını şimdi hatırlayamıyorum. Biz daha yanında durduktan sonra da huzurlarından ayrıldık.

İmam Hatip Lisesi son sınıfta iken bazı ihlâssız hareketlerimiz oldu. Tasdiknamemi elime verdiler. Zamansız olduğundan başka okullar beni kabul etmediler. Abdullah Yeğ in Ağabey'imiz Adana'da idi. Yanına gittim. Maraş İmam Hatip Okulu öğretmeni Selahaddin Durdu hocamıza bir mektup yazıverdi. O okula kaydımı yaptırdım. Mezun olduktan sonra İstişare ile Konya Yüksek İslam Enstitüsü'ne kaydımı yaptırdım. Ben istişare ile hareket etmenin çok kerametlerini gördüm. Daha üçüncü sınıfta okurken, Konya Müftü Yardımcısı olarak diyanet beni tayin etti. 1967'de Konya İslam Enstitüsü'nü bitirdim. Aynı yıl Aydın İmam Hatip Okuluna öğretmen olarak tayin oldum. 1973'de askerliğimi bitirdikten sonra Muğla İmam Hatip Okulu'na Müdür oldum. 1983'de sıkıyönetimin 1402. maddesine takıldım. Aksaray'a sürgün edildim. 1996'da tekrar Aydın'a döndüm ve orada emekli oldum. Şu anda Aydın'da ikamet ediyorum.